

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337

חבריהם! תרשוני לתקדים מספר מלאים על מטרת הפטישיות במסגרת אמוּנָה מצמְתָּה יותר של מוגחראאות בשאלת הערבית. המחלוקת המדינית, או בכוון יותר אגדע ערבי של המחלוקת המדינית קיבל על עצמו מסגרת מצומצמת בסיסרת דחבה יותר של מסיבות הסברה, אשר לשכת האסלאח אומרת לסדר. אנהבו האנטיפיט נאולט זה אונס טודקים כווננו יחד על ידי חחישוק הגדול החזוק את הבית הזה, אבל כווננו יושבים בתוך עמנו, שייכים למפלגות שוכנות, ואולי לא שייכים גם לשום מפלגה, וכל אחד ואחד מאתבוי יש לו דעת, ורשאי שתהיה לו דעת משלו על אשלאות הנסירות בעולמנו. המטרה העיקרית של הפטישיות אשר מחלוקת המדינית אחראית להם אינה בראש וראשונה להכחיש דעתם, להפיץ דעתם, אלא היא בראש וראשונה להפיץ ידיעות.

אנהבו העובדים במסגרת זו, המטפלים בקביעות בעיה זו, ומתווך טיפול בה רוכשים לנו ידיעות על הסוגיה החמורה והמורכבת הזו, הרגשנו חובה לעצמנו - אפשר הייבנו צרכיים להרגיש חובה זו הרבה יותר מוקדם, אבל טוב מאוחר מלulos לא, הרגשנו חובה לעצמנו להתפרק באוטו מעת הידיעות שרכשו עם אברינו לעובודה. לנו מתגט "יותר מאשר העגל רוץ ליבוק - רוץ הפרה להגיון", וישנו גם פתגם ערבי, שהוא מנתח אורי בצדקה יותר נאה, ואני מINU שמעטם באולט זה יביבו אותו במקורה, וזהו תרגומו: "הקדוש ברוך הוא לא חייב את מי שאיבדו יודע למורט טבלי שחייב את אי-ידע למד".

אבל לאורי ההקדשה תחול בעיקר על החראאות שתבוואה ותחול אולי בצדקה קטנה יותר על פתח הדברים, שעלי לתת הערב, מנגנון שחמושא הוא דבר כלל מאד, וכי אפשר יהיה להנצל בו מכיתות מדיני של אוניביניט, מקביעה עדות ידועות, עדויות השבויאות ללא סדק במחליקת ביבינו. זו היא לא שאלה של עמדת אישית, זו היא עמדה בה יבוא לידי ביטויuko של מחלוקת המדינית של אוניביניט,uko של מחלוקת המדינית שאנוי עובד בה משנת 1931 בתפקידים שוכנים, ושוחיא טוותך - אמי יכול לומר להבילה זגט להבילה של מחלוקת המדינית במשך תקופת זו.uko אשר לפיו המחלוקת פעלת, לפיו היא פועלת, ואם לא לאחיבא בחשבונו שיבואים אשר יכולים להיות מהנחלת המחלוקת - ויש הדורשים

מבוא לשאלת הערבית

6.5.1940

משה שרתוκ

DOC00337a

שינויים אלה, היא מתכוonta לפועל להבא. אני מרשה לעצמי להיכנס לגוף של העניין הקו השתדל להתפרק משני הקצוות, ואולי הוא עבר בשביל, אשר משני הקצוות איזוריות לו פחתיהם, יש פחות מלח ופחות מלחה, וחותם הדרילקיטם לפיה האקו שטדליהם לא לנפול לתוכן. אפשרי שמה שנראה להם לפחות בראה לאחריהם למשטרו או למעלה אחר, למטה. כך אבל גראה הדבר להם.

בטרם אבהיר מה זו הפתחים האלה, השווות מאד זו זו, רוזה אבוי לטעם על מקודם המשותף: התגבורות הערבית למאץ האיזוד שלבו בארץ-ישראל היה עזבה ניאת, שאיבדו צרכיהם לחסביך אותן ולא נברא אותן. התגבורות זו היה המאזר החמור ביותר, לא המאזר הייחודי אליו, אבל המאזר החמור ביותר שתקלה בו האיזוד בדרכ הנטה. התגבורות זו פלעתה ישר ופועלת בעקבותיו, ואולי היה פיעלה בעקבותיו נארטן כמוץ יותר מאזר מעולמת חישיריה, כוונתי לומר, אולי הטעמה על מדיביות חברית היה מוחזק איזודה נארטן מכאייב יותר מאשר על ידי התגבורות ישירה שלח איזוד, אם כי התגבורות הישירה עולתה לנו בקשרות דומות. היה מדריכם את מזוחתבו, וזהו מזוחת לנצח תמיד סימן טראגי ביחס לעתידך, לעתיד מפעלו בארץ.طبعי הדבר שם אדם במצבם כסינתם ימחפש מזאך ניאת המיאר, ואדרבי איינו עזלה לו על נקלח,طبعי דברו שזו כוונת אשליות,طبعי דברו שראובן געשה לאבי המשנה, ושחוור מטהר לעאמנו את הרבריטים הרעים ובטיילו, לא כת שודם, אלא כת שחוור היה רוזה שיחיה. זהו המקור המשותף של שתי אשליות, שחקו של המלך המדיבית מזאה להשמר מזאותם, שצד השורה בהם היה לדאות את העבדים לא כת שחוור באנט, אלא כת שחייב רוזים שחוא שיחיה, אלא כת שחוור הרבה יותר בזאת בטבילנו אילו היה כזה.

במונע מהיסטרו שמי הקצוות האלה - חייתי דברו עלייהם באנט מזמן, עוד מעט אפרשות את הדברים - איום מומעיהם, לא חומיעו בחיקון באנטה חמידה בעת ובעדותה אותה, יש דרגות בהתפתחות המושבה האיזודית להאנשליה האיזודית בשאלת הערבית. חייתה תקופת שנות אורה ומקובלות ביחס לשאלת הערבית ניסתה לרפא את השבד על נקלח. חיוסד של תיאודור זה היה - עד כמה שמדובר פרידן להראות משונה - מטריאלייטי בעיקרו. האיזודות שהיא בעם מוחמת

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337b

תביעה אידיאלית במקורותיה, ותביעה מדינית-לאומית בנסיבות ארצוננו ופעולתה כיסתה ליישב לעצמה את השאלת הערבית על מושב טרי-אל-טערִי – סוציאלובי טהור פברי קהילא בחשבו את הגורמים המרכיבים, את גורמי ההבראה הלאומית, את גורמי היוצרים (האינטיגראט) הגזע הפעלים כאן.

תיאוריית זו אמרתו אבו מביאים ברכח לעربים בארץ, וברכח פירושה ברכח חמראית, אבו מעשיריהם את הארץ, אבו מעשיריהם אותן, אבו מעלים את רמת החיהן ואCMD אבו מביאים לא רק ברכח חמראית, אלא גם ברכח גמונן נעלם יותר, אבו מאנשרים טרומיים איבוריים ותבאים יותר, על ידי כך אבו אפשרים עליית רמת החשלחה, מאנשרים איבודן טוב יותר, ליד ערבוי, מעמד יותר חזק לאה ולמשתוח, אבו מכובדים או רלאוך, בדרך כלל ערבים נחביבים בתפקידיהם חברה חזק שאבו מביאים לארכן, ועל כן אין בינו לבין האינטגרטיב האיסודים שלבז ובין האינטגרטיב הייסודיים שליהם, אלא יש התאמתם גמורית. אם אפסם יש התנגדות.

אם אך ההתנגדות חזק נסיבן לתרץ לעצמו על ידי הסבר כלכלי – סוציאלובי, ולא על ידי הסבר מדיני ולאומי. אמרו: ישנה שבנה, וזה היא השכבה של השלט, והיא בובה של שליטה הפלכלי וחברתי על העם ועל הבערות של החטוגים, האגדה – על גיאול האפלת, וחמותה – על גערות המזרחי המטיגים וכו', הפקידות – על חוסר הבגירות והאי-הבדת העוזרת של איש חקטן, של בן חטורן. וטענו: חדר שבחה זו, שבידת אמצעי המשמעה החיבורית והחוליתם, בידי העתודות, בידי אמורות האינדגורן, בידי אמצעי הלחץ על תושבות, טעמי הדבר שבחה זו עומדת לצור לנו, והיא מזו למכל את עמי-פנוי בארץ זו, והנה איזה בירור באנצ'ים, היא מנהלת העמליה של שיטוי, שיטוי דתי, שיטוי גזעי, היא מinalgת את בערות החטוגים, היא מחרתת ריב בארץ, היא מעוררת את האורות והשור ות⌘ל, היא מלבה את השגגה הגדעתה, שואלי היא בעניהם בטעוריהם, והיא מביאה לכל התוצאות שאנו רואים לפניו.

זוכרה היה מדובר להראות לטובח, שהגיונות הanax לארכן לא כדי לפתור את השאלת החטוגית בראש וראשונה, וגדירה לבן אוות מקורות הכרה הרוחני שבסים לידי ביטוי בתביעה לאומית רלהה, והיא עצמאה במידה כל צורה את עולם חרגשות וחתימות ובן את האינטיגראטם המועלים חברה

מבוא לשאלת הערבית

6.5.1940

משה שרתו

DOC00337c

ערביתם. זו הייתה פאילו אוניה, שערבי הוא יגור כלכלי בלבד, שאין בו יותר אחר מאשר יגור קיומ, וטובן יגור קיומ החגון, האדושי. אין לו שאיפות אחרות מאשר שאיפה לפרטה, לרווחה הדרית והטלה, לרמת חיים תרבותית רמו לא.

באמת, אי הממציאות של תפיסת זו חתולטה בעובדה שביהם ערבים נסיבו להפטיט אותו מכל המסדרת המוציאות, שהוא ח' ב', ולהציגו לא כערבי אלא כאדם טהר, וכאדם בלבד נסיבו לייחס לו רק את אותו התכוננות שחן ישן בז', כמו שישן בכל אדם, ולא לחביה בחשיבותם את היסודות המיזוחדים ב دمشו, בחוויתו, שחן מיזוחדים לו כערבי.

תפיד במסגרו את האומיות שלו, אנהנו מסרים אותו כאמור אחותו מגדים למצות את הדעתו להעניק אותו, אנהנו מבטחים אותו על סודות אדושים.

או אומרים: מרו זכאי לחיות יהוד, כי זכאי לחיות אדם. האדם כולל את האומיות שלו, בזרקאי שארם איבר בם סתום כאדם, כמו שאיא לזרות אינם באים סתום באילנות. גם האזרע הוא עז, גם עז החשווה - עז החוץ, גם תלבונה הוא עז, זאק התמוה עז הוא, ובכל זאת דואים איז שיש איזוש, יש עז-אשוו, יש לבנה ויש עז התמוה. אין אילן סתום, ולכן או אומרים אין אם אדם סתום. לאומיותו של האדם שייבת לגזע שלו, וזה חלק אורגני, בלתי פרד, ראשוני. זו היא זכאות, זמות חיונות מיהודי כלולות בזכותו להיות אדם. השולל את זכותי להיות כיהודי, השולל את זכות לאומיות - שולל גם את זכותי为人, ולא את זכותי כיהודי.

משמעות לא היה לנו זה ברור כאשר דיברנו על ערבי. אני מדבר ממש בחהלה, ואיני מרצה בטעורה על מולדות הנושא הזה, מולדות הדושה בהשנה האיזודית, בספרות האיזונית, בספרות העברית, מכל מערכת חרדיות שהיתה לנו משך דורות, בכל דור ודור כמה אנטישם טהרתי קרי לאוות וועטיקוי חשוב יותר אחרים. אני מדבר עתה על האיסטי האיבורי הכללי.

הדר בדברים ממשיים היה שבדאות התקופה לא רק אז בעבורם באיזודות - בכך הוא ביחס שגדל בחסרה זו וחרביה תורת זו לעצמו ולאחרים - אלא גם האיזודים מהדרות אחרים, אשר בשום איזן לא היו מוכנים לקבל תורה זו בעוניותם המדיניות של האיזוניות, בעוניותם

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337P

הפגין מיניהם של תושב, היו נזאים להטמע בה כחומר לבעה הערבית. אפשר היה למזוז אגדים, אשר עמדו בתחילת מהנה עטדי אחד, היו מפואר. המשבב העטדי בדבר שודע בחיה תושב, בחיה אגדות, בפועל לדין בשאלת הערבית, לא ראו כל גיבוד בין עגדי אגדות יבין עגידי חתוגים ערביים. הם אמרו: דברות ברית עם הטלה גוד חטדי, וחותם לא שב בחיה יומ-יום וזה דבר משאלות אלה לגוררי אחרית. אני לא מתכוון לאיש מסויים, אלא רק לחופשה אגדית מלילות.

ובכן אין מדובר כן. כמובן ששאלתו הערבית באורך ישראל היא יוצאה מכך בטענה עצמה ערביים, אבל אין היא יוצאה מכך בכלל גמונן זה שעורבים הם בז' אום סלא, שם אינם חיים כי לאו, כי לאו, וכי פועמים בתוכם, אבל אגדים פרימיטיביים יותר באינטראקט, אבל אגדים המוחתחים יותר כחפרה, המגייע להשפט עולם שלמה ומושחתה. שאלתו העודדת ל汇报 באורך היא איזה רק שאלת מה תהא רמת החיה בז', אם כי אם זו היא שאלת השובה טען. בדרך כלל כל מה שאמרתי איזה דבר שולול שיש אינטראקט "דוע להטנו" הוא באורך ישראל ושמערמת מסויימת של האינטראקט אלה אינן עזמות מזיגוד לאינטראקט חיתודיים, אבל אגדים; זה איזה דבר שולול שיש שכבה המצלמת, או ריאת מגדרם חיתודי סבבם לנטורה זה, השלטה בכתה כי יכול חבריות. זה שולל רק את הגטאות לייחד אך הדעת לנטורה זו בלבד, לאצטן איזה רק לנטורה זו, ולהתעלם מועלמות מלאכותית מהטנה הרחוב יותר של הדעת החוויגת מנטורת זו, ולהתעלם מהיקוד שהוא קיימן, ושחוא בפיה רצח ובמנוגדים היונקיים. דועים, בסוגיות חיוניות ידועות זו המכרייע, זהו היסוד האזען והלאומי.

אז מוכrho לומר, כדי להזכיר מלה של בקורס, שיבנה היא הדבר שבודעת העזודה האגדית והאגדיות, שהיא בערך הינה תבונה בלתי מרכזית, ובחרבה מזעע עין הנפשית הינה גם אנטו-מרכזית, שהיא בהתיחס לשאלת הערבית בקורס ידועה, ועוד כמה שהדבר כוונע לדבריהם שונא גזיבו - ולא חיתורי לא, חיתורי גם איז שערץ היא תמיד גם אהויים, ולכל אחד ואחד חיתורי אלב טלי - היא גתסה לשגיאן איסודית

מבוא לשאלת הערבית

6.5.1940

משה שרותוק

DOC00337e

של המרכיבים, להטענתם למשמעות מהבודהה הלאומית ונגדעיה המשמעה על שאלות אברתיות.

אנו חוויזר: השאלת עזומה לחכירה בארץ, איך רק זו של רמת חייהם, עם כל חשיבותה של שאלת זו, אינה רק שאלה של המטה הכללי - בארץ, אינה רק שאלה מידת החופש האברתי, שייחנו מנג' תושבי הארץ - באשר הם תושבי הארץ. מתוך הכל, על יד הכל ומעל הכל יש טאלח: מה יהיה פרצוף הגזע? ואלהומית של הארץ הצעמת, מה תהיה הסביבה, האויריה שבחיינה הגזעית והלאומית, שבת תהיה ארץ זו, שבת יהיה העם היושב בארץ זו.

כאן מופיעות לפניו עובדות-ברזל שעומדות לא תצליח כוגדם. עובדת ברזלacha היה קיा שפעם היה הארץ עברית. עובדת-ברזל שגדיה קיा שפעם חדלה הארץ לחירות עברית, וכי אמונם חדלה לא בנת-אות. על זה יטחקרים היסטוריים כמו שחיו אינן עובר בנתאות לחיות לילך, כמו שאין רגע אפשר לוטר: גמר היום ומתחילה הלילה, בכל זאת הלא יש יום ויש לילך, ההבדל הוא בין היום וחלילתו כמו בין האור והחשון, ובמו שמי אפשר להגדיר את הרגע בו עבר האור ומתחילה החשון, ובכל זאת יש אור וחושך.

היתה פעם הארץ עברית, וכי היא הפכה לארץ ערבית, זו היא עובדת ברזל. קיा היה הארץ ערבית בטעמך מאות שדיות, בחירות הארץ ערבית קיा היה הארץ עברית, בטעמך זמן זה קייא היה הארץ נבעתך קייא היה הארץ אומללה במובן האידיש, קייא הייתה הארץ ימדולדה, וכי היא דולדלה וחלקה, אולם עם כל העודג, הבעריות, פדרול, חוטר התקווה - קייא היה הארץ ערבית.

עובדת ברזל אחרונה קייא, טבילה ידו קייא התחלה שוב ליחסך לארץ עברית, וזה זה לאט-לאט, בחדשה, במידה מצטצצת. קייא עוד רוחיקת ליחסך לארץ עברית, אבל קייא חדלה לחירות הארץ ערבית במידה כה מכרעתה שהיתה.

חשידיות חזולcis עוזר ומשתגעים בארץ, חשידות מתקדם וחוילן, קייד עליות וחיו ירידות בטעמך השדים, קייו תקופות על המתחנות מוגברת.

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337f

ועברם אחרוזת זו, תופעה זו איננה דבר שהערבי יכול לחתה לה אליהם בשווון נפש. דבר זה מוכחה לכךות ברור לכל אחד ואחד מהם. אין איזה אמצע ניטן היום בידנו, אין אחות יכולם לומר אם עמדו בתקופה אחרת, אחותו אחותו יכולם לאזרמו ערביתם, כדי לא איזה ערביתם, אלא עלייהו לאביה מה היינו מרגישים אלו אילו היינו אלו במקומם ערביתם, איך היינו מציגים אחותו אילו היינו ערביתם, לנו אחותו שותפים הארץ זו. אחותו שותפים לסתיבת עברית, קודם כל לחיות הארץ יהודית, קודם כל לחיות בתוך הארץ. אחותו שותפים לאפשרות של השפעה על טבתהו. אלו רזאים ליizard את היינן, את מסיבות היינן לפה אלמוני ודמותו. אלו רזאים לפרש את שטחן על הילק'ה הארץ - אולי על רוזה הילק'ה הארץ - על כל פנים על אותם החלקים בהם אנו יושבים, באותו עיר ובאותו הרחוב בו אנו יושבים. גם בחיי הגלות היו לנו היין, שהיינו בעלייהם. היינן שליטים על טבון האמת שלנו, על אצזרם הרחיטה אותם קנו לנו, יכולנו כראובנו לקיים מטבחם. אבל בזאת לא הספקנו. יש לנו שאיפנה לרוחב יהודיה, יש דחוב יהודיה גם בעולם הגדול, אבל בזאת לא הספקנו. אחותו רזאים עיר עברית, כפר עברית, אחותו גם רזאים יותר מכך איזוריים עבריים. לנו דעת טיש עמק, אשר בו יכולם אנו למסע מקרים, וכל מקום הוא יהודיה, ואנו מרגישים את עצמנו שם כמו בביון. זו היא שאלה פשוטה של בוטוי עמי מיעולם חנמי הפטון אחותו. חלק זה אדרון, אדרון אותו כריסטו, אשר מרגישים אותו טבון. ואנו איזוריים ביאדרון, בעיר העברית טבון בתל-אביב. יש בה רעם וסאונר, יש בה מרינה מן הצעיר בסגנון הצעיר - ואנו יש בה אפיקין יפה נבדין אין בירוף זה אדרון - אבל בכל זאת יש לנו תשובה כי צהו אנת: בכל עת מרגישים איזו את עצמוני שם בביון, אולי לא בזאת חמיה שחיינו רזאים, אבל מרגישים איזו את עצמוני פה בביון. וזה ממש בלבישת יהודים אשר יש לאדם מושביה יהודיות, אבל שם כפרה ערבית שוכנים לאדרון.

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337g

בשביל הערבי יש עוני, למלאן ובערות, אבל בנסיבות ידועה חוץ מרגעish את עצמו בבית. הוא היה אולץ רוצה שיחיה נקי יותר, אבל אין הוא רוצה שייכנסו אלמנטים זרים, לטמיות זרות, זה פוגע בחרמוניות שלו.

זכורתי פעם חזרתי לאرض אחרי שחזור בחוליל. גדרה לא שזה היה באנט 1925, באותו רגע מטבחים. זה היה ביום העלית הרובעית, והוא הגיעו לה אז עלית המעדן האיבודני מפולגיה, באגדה היו הרבה גזאים מוחתקים של המעדן האיבודני. השטח באגדה היה רבתו, באגדה הרגשנו את עצמנו בתוך עטנו. יאנו מטבחים דרך קדשה לארץ ישראל. בסעודה לילם בקרון, הקרוון היה מלא יהודים, מאיר האזקור, היהודים המתודרדו כבוד בארץ-ישראל. היה השטח במעוזנו, שערו, שטו, רקדו. הגענו לעיר ערבית, וכך פלה זך לתוך הקרוון. ראיינו מה החולל על פניו, ולפי זה בנסיבות של איש זה, הוא המלך, מתהלך לפני עיניו. לא ידע איך הוא נטה, הוא אידך מחייב לדעת שיש היסטוריה ערבית, מה היה כאן לפחות 2,000 שנה. הוא יודע שהוא גם משפטו בכפר ערבי, המלך את מפלתו הערבית, והוא גesus ליטו - עיר ערבית, יש לו עין שם, הוא בזע ברבעת מטבח דרכ' ערבים ערביות, הוא יודע אם תחזרו אשדוד, אשקלון, והוא בטוח בסיעתו יבוא ליפז, ומתחום הוא דואת פין כל כזה, הדברה כאילו הם בעלי מקומם. מה קרה כאן? - הוא שאל问我.

אני צריך להגיד שאין אני בראע מאין זה וכטותו, אבל יש לדעת דבר זה, יש להבין את הדבר. על כל מג'ם אין להטעם ממדן, ולאין לטוח עליו בכל מיני תחנות מדונות, העשויה אם תח'ם לדיינים, אבל אין עשויה אם תח'ם לאםיתיהם.

עוזדה היא שמה שמחולל בארון קרון, מלבד אותו האיש - מתחולל בכל הארץ. פרצוף הארץ לא השנה, היא געשית מוחות ומוחות ארץ ערבית, אולי אף פעם לא תחיה יהדות לאנטר, אולי אף פעם לא תחיה יהודים לאנטר. לאנטר בשום תקופה בעבר, אבל משזו סכרייע פאר שתהה בארץ זו. אמתן היטוב הערבי בה גדל במקומות אלפיים, בכללו עזין של אישוב הארץ, זה היה רק עזין של התושבים, הרי התושבים יכולים לחתיך ט' פוק רב מזח. הרכיבו המספר של התושבים הוא כשלעצמה חלא הוא

מבוא לשאלת העברית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337h

עדות לעלייה כלכלית, בלי עלייה כלללית או אפשר רגטני ריבוי בזח, אבל בעוד שאלת איבט תושבים סתם, אין בעולם תושבים סתם. יש עמים, גזעים, יותר פרימיטיביים, פחות פרימיטיביים, וחרי הוא לא רק שואל את עצמו מה הוא מצב התושבים, אלא הוא שואל את עצמו מה הוא ממד הגזע, שהיה שליט על הארץ.

אם מציגים נכון את השאלה אין מטעניים בריבוי המסתורי והבלתי אלא ביחס הנסיבות, וזהו השפון אחר. אך הוא אומר לעצמו: לפניו המלה נא ח'יבו הרבה פחות מחייב מילון ערביים בארץ ועשהו אז מעט יותר ממילון, אבל אז ח'יבו 90% - 95%, ועשהו אלו רק 70%, אבלו רק שבי שלישים מתושבי הארץ, משדי שלישים יורדים לאנג, וזה אונחן נמצאו על גבול המיעוט.

במה מתפתחו הדבריהם? זו היא השאלה המגדרת, וזה היא השאלה המפעירה את הרוחות. כמובן, שיש כדי של דבר זה. יש כדי של דבר זה, ויש כדי בנסיבות מסוימות מחייב מילון, ויש כדי של דבר זה לפחות לא כדי לאומנות, לא כדי אינטלקט, אלא אישיות, כוונות, כנפיות, משכתיות, קרייניסטיות, בזירות שוניות, אבל יש דבר הביאו לניגול.

צריך לחייב שיש דבר האיתן לניגול, אלטלא היה הדבר או אפשר היה לניגול. כמובן שיש תקווה שהדבר הוא מוגן, יש תקווה שהדבר הוא עד יותר, כתו כל אידטאיכם שישנו בחיזו של האת. ישנה התרכזות, התרכזות אי-כח דורך בין בורות ערבית אחד לבין בורות ערבית אחרת, התרכזות אי-כח דורך בין עיר יהודית להכפר הערבי, בין שבת זה ובשת אחר, בין מטבח זו למטבחו אחר. התרכזות מתבללת בנטמו של כל ערבי. כן הוא המקרה.

עובדת היא שהרוב המכרי, הרוב הגדול של העברים אשר באז במנוע עם היישוב היהודי ועם ההתיישבות היהודית הם נחכו מנגע זה כאישים. זו היא עובדת ביאת. אי-כח רזחה לפרט זאת, וחתגאה חזק כאיש חי לא דבר קטן בחיים, כפרט חזך דבר חשוב מאד, והוא פולח להשפי על כמה דברים אחרים, טבל עברי הוא אי-כח רק פרט, הוא גם פרט מחייב, חלק מחייב. הוא מרגיע את עצמו - אם באוטן אלול יותר או באוטן עמוס יותר - חלקן אין הכל חזק, ויש שהדבר הזה מתגבר על

מבוא לשאלת העברית

6.5.1940

משה שרתוק

DOC00337i

חאי גטרס האישטי. יש גם דבריהם אחרים הבודלים, פועל גם חכבוד שמעודר מהמצח היהודי בארץ ישראל, פועל הרגשות החולשה העממית של העברית פגגד דבר זה, מtower כך המסקנה, אם גם יש גם אבשים בעלי הכרה לאומיים: בכון, אבחו עربים, וטוב היה אילו היה ארץ ישראל משארת הארץ ערבית, אבל יש גזירה היסטורית אחרת, וזראה שלפי הגזירה ההיסטורית מכוון ונומור אצל היהודים לבוא לא"י, והם לא ישבו בכל מעוזר, הנה בוגר לידי פשרה, לידי הפסם עם היהודים.

יש חלק רוח זה, היו תקומות שחוו התגבר, אף פעמי לא בדעת. היו תקומות שראו אם התגברותם של חלק רוח זה. יש גם חלק רוח לאומי בקשר להלחתם, אם אפילו ביטול בלחמה, אולי בכל זאת בכך. יש גזרם לאומי: וודיאי בכך, ועלינו להזכיר את השעה לבך.

יש התרומות בין שני האפיגודים, כתו שיש התרומות בנסיבות של כל אחד ואחד, יש קבוצות בהן גוברים האלטנטו הראשונים.

כל הדרמה הזאת מתווילת לא בחלק ריק, כמו שאנו אמרנו בחלק דיק, לא באויר מעל כי אם על פניו אונס, ולא בארץ-ישראל שמייחדו רואה לחבירו עליה כי היא ניטרלית – מאילו זה תלוי בחברתו – ולהפוך אותה מtower האנגרית הכללית, לעkor אותה ממשצתה הגיאוגרפית האפוגית והפליטית, אלא דרמה זו מתווילת בארץ ישראל השוכנת לחוף ים התיכון, אשר טפורה סוריה, מזרחה לדבר ערבי, ממערב לדבר ערבי מדינות מסוימות, מדינות סיבי ומזרחי. יש לנו איטליה, יש גראנדייה האזטית, יש אונזליה, ויש הוודו, הוודו מוסלמית. כל אלה הם דברים מודים, כל חכזה לא תועיל, שום כוונת לא ישנו את העבודה והחשיפה שעובדה מolidות.

יכולת להיות קופה בעולם, שהעוגנים עושים יותר ויוצרים יצירות, זה מסיים טמאנדר חלק רוח מסוימת, יש ואדריכלים עושים יותר ויוצרים נסערדים – אז עולח כף המאזכרים המשגיחה.

הייבו עדיהם לבך בשנת 1935. כאשר האנגרי העזבנט, עוד לפני מלחמת איטליה-חנש, וביחוד כתזאתם בלחמת איטליה בחוש, כאשר הרגיזו שעוזם עומד על סף עצוז, אמרו הרבה אדשיות: לא עט להתחפר עתה, עכשו זמן להיות קיזוניים, כי בוגר הדמנויות היסטוריות, וזה בוגר

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337j

לבבוש לנו, אשר לא כבשנו במלחמה הערבית אקיידת.
اذנבו יודעים טהיתם העמולה נאצית, הינה עטוליה פשיטתי
בארץ ישראל, הינה מינפה כספית במוחותם. לפיד הנזדי עט, גם ידעך.
וותר מאשר גרמו כל האנזחים האלה, גרמו עטם העבדה טהית כוח נאצי,
טהית כוח פשיטי בעולם, אשר היה בדימוקרטיה, אשר איים על שלומו
של העולם. וזה יגיד סיטואציה עולמית, אשר עודדה את המרות הקיאודיות
גם בארץ ישראל.

גדת לי שאחרי כל מה שעבורי עלייך, אני יכולים בלבד שטן לעמוד
על הדגל, ולומר: איןנו חוטפים טבול לתוך פנת זו, ואם גם כן גמל –
הנני לה איננו מוכנה ביחסך אם כן דעתך – אזהר מכינים את עצמנו
לאכזרות, אזהר לא מפייעם בראות המרות והמשיכים הדרושים לנבי
לעומך כיהודים, ציונים מול חזוזיים, המשדרים תבאים בחני העירונז.
אם כל מהבדח הוא, טין כאן שאלה לאומית ביחס לערכיהם, לא שאלת
פוליטית, אלא שאלת של סיטוון אינטראטיב כלכליים וסוציאליים של המודדים –
וז אפשר על ידי כך להתגבר על השאלת, האם אחר כך המגירות מוכיחה כי
אי אפשר להתגבר עליה מטענות טקוטם אם חיונות יכולת להתגבר;
טענות השאלת אם האזרחות היא עניין צודק, אם יש לה תוקף מוסרי
משמעות, כאן הוא הזמן לשבור רעיון ביתיאוריה, וסבירה זו לא בעלה
לגמרי.

זו לא שאלת שאלוני מוחקים את מערכת השאלות הסוציאליות.
אבסורד יראה זה אם אנטה לעשות עט, אלה אזי מזחיר מרצון העטנטנות
במערכת זו שלא ניתן את האזרחותם מאחריהם, שהם הוכיחו את כוחם השפעתם.
אזי רואו לומר שיש עוד גורמים המשפיעים בחיי האזרוח שלהם, שבעם עוד
מצאנך אי מרצון לראות את המגירות פניות אל פניהם.

אבל מה תזכיר בחייך, שלטני לך בתכלתו בה סכנת אחרת.
סבירה זו היא גזירת – כמי שידי רואת אותה – שהיא קודם כל בשיילט
הקייזריות הראשונה שדברתי. עלייה, בדגש שחערבים הם לאום, העדיבים
בארץ ישראל יש להט הכרה לאומית, אין די לטעור את מושלוי האזרחים
וחכלויות שלהם, שיש להביא בחשבון את הוויתם קיבוץ לאומי נעל
הכרה. השאלת לא מתרן אך דרך האנזחים כלכליים וסוציאליים יט

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337k

להתodium לקרוואת פתרון מדיני של המשאלות. כל חצפן שלא יימצא פתרון מדיני לשאלות - לא יימצא פתרון».

במקרה שהאנטישם דשאורים ציודניים - אני מדבר אל ציודניים, אני מדבר על המסדרת הציודית, אין איזירות לזרמתה, לבטיח השובים, במשק מקופות שוגרות מנסה לפתרור את המשאלת הערבית. כאן חיל הרגון למועל מהפקי'ן מפוקדק על אמי המהשנה, ודחף למסקנה שקדום כל חברתי הסכם פוליטי עם ערביים למען הגנת האזרחות; ושנית: אפשרי הסכם פוליטי עם ערביים לשם הגנת האזרחות.

ושוב דעתה כאן לפנ' דעתך - לפנ' הדעות ששתגבעו במלחמות המדיניות נקי' ממן, יש תכנית של מלחמת העצירות המדינית, אך אולי תחיה מתגבשותה אחרת - לפנ' דעתך, טועינה אלה החולכי'ן בדרך זו או אחרת טעות. הם איבט אזרחיים לפנ' עצם את הערבים כמו שמדובר, הם יוצרים לעצם מושג - יותר נכון מושג של ערבי, שם היו רוצחים שבר י'יה ערבי, וזה יכוליהם לבוא לידי הסכם, זו היא כתיאודריה שלחתם, כי אילו היה ערבי כמי ששם רצויים לבוד שיחי'ך - אך אפשר היה למחר הסכם פוליטי אותו, אם אין מתקאר את דברי ככה, אין אין בז' שלול מראש אפשרות הסכם פוליטי עם ערביים, אשר אפשר את הגנת האזרחות, אם אצליח לופר במשק ערבי, מה שיש בדעתך, דעתך לי, שיתברר שבעו מאציגם להתodium לקרוואת הסכם בזאת, מתקיך אמרמה שיתפרק שזו י'מא לא כל שלילה א-פדרטורית של אפשרות. יחד עם זה הדברים האלה אמורים כדי להזכיר שלמרות כל המאיצים ההסכם הזה עד היום לא נמצאו, שיש יסוד להבנת שזו לא יכולה להיות לחטא, ויש ספק הדבר אם הוא יימצא בתקופה הקרובה. האזרחים לא תווות על עיקר תבונת. ומסקנה הזרענות מטה היא אל לו להרתו מחדרת חמץ-אזרה, ועל לבן להבהיר, יש להתחשב בזאת בכל הראיונות ולא להכחיל מהשען בעודתנו, מהכרה המשפט עבדתנו בתנאים אלה ללא הסכם לאלטרו.

כאשר אני מדבר על הסכם צריך שיחיה ברור מפילא, כי כל הסכם פירשו פשרה, וכל פשרה פירשו זומר, זומרם הדרים, זומרם הדרים לא ת niedם הם שווים, יש שגד אחד מוכרת לוותר יותר מאשר האחד

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC003371

אשר. אבל זו חייא אגדרת שלילית של חסועה פשרה, שיש בהז וותוריין, יש גם תוכן חיובי למושג זה.

פשרה - אם זו חייא פשרה זה היא איננה קרבה, אם חייא אינה כניעה, אלא חייא נקמת פשרה - אולי בעדרית מצלצת מלאה זו "פשרה" לא כמכובדת ביזה, אבל אם אוורדים בגאלית "קאמפראטינון" זו חייא מלא געלן למדי. זה דבר מועד על ברון מלכתי, על תבונת מלכתית, על כיבוש האזר. מהלך המדיניות של הסוכנות היהודית היה מחללא עד נטיית הארכדץ בחשיבותו של פשרה.

אנו אוורדר עלפירה יש גם תוכן חיובי. התוכן חיילבי הוא: הפארט בטיחון את העיירה, הווותרים הם בדברים שנויים ושלישיים במדרגה, יש גם דברים שנויים ושלישיים במדרגה שהם דברים חשובים, אבל הם אינם יכולם להעשות על השבון העיירה. כאשר האגדלים מתייחסים לנו את הפטת הפשרה, ומצביעים לכך עצמן בתוך מوطן יהודיתן כאשר יהודים מתייחסים לנו את הפטת הפשרה - הם מביאים לנו דוגמאות לא מחיידן אז, אלא כדוגמת דמותה הם מציגים לנו אגדלים אשר האגדלים מעתהם בקשרם המידיניים.

לאלו יש לעדרת השותה פשרה פאר: האגדלים לא תמיד מפארים, ביום הם צלחמים, ב-1914 הם לא צלחמו - הם צלחמו, ויש שאלות אגדליות, בריטיות, שכן זוכבות עד היסוד עד יסוד קיומם על אגדלה, ובן איזו עולח על דעת טום איש אגדלי להתחפר. לא רק מלחמה פירושה אי-פשרה, לא תמיד מוכרים להבי לא חדר ליעדי מלחמה. יש שאלות אגדלה איננה מפהשת בבן, אך אין מותר על קיומו, כי הוא אינו יכול לוותר על קיומו. זו איננה התבטלות, לפערם זו חייא האגדות, לפערם האגדות, לפערם תברות. יש עמיים עמיים בכךן דורות מזמן כניעה, אבל הם אינם מפארים. הם אינם מפארים כלל צאן שלא בקשר פשרה מסויימת ומפתיעת אינטנסיבית דווקא של כל עם ועם. אריכים להיבוט וותוריים, אבל אינם יכולים להיות יהודים וותוריים הבודעים ב دمش העדיין? אם איין דורות מלכתיות כזאת כדי לזכות מהאות כתמיים של מי שהוא ולשם זה לחקיריב את קיומו. יכולות להיות השקעות שונות

מבוא לשאלת העברית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337m

על העtid, אם זה מחייב את הקיום או זה מוסך-הקיים, אבל לא יכולת להזכיר טלה שיכולים לאפשר לפשרה החוורת את קיומנו ואות חיינו. לפשרה כזאת האידנות לא מסכימים.

אנו אומרים: מובהן רצוי מכך הסכם עם ערבים, לא רק שתוכנן זה הוא רצוי, הוא חיוני מכך, הוא חשוב מכך, אבל אין לומר שהוא הכרח, אם זה יש לשקל, ובדומה לי שכאן יש לחזור, מה זאת אומרת הכרח, אם פירושה של מלה זו היא מה שאומרים באגדלים "אייבדי טפעגעבאלאע", או מה שהגדיר אומר "אונגעטגעחרליך", ז.א. שבלי זה לא תענן הגשת האידנות - את זה אין לקבל, מפני שמה רק פשע אחד למסגרה אם הטענה לא אפשרי בבחירות וותוריהם של האידנות - אפשר להסתמך בטענה כזאת, למסגרה כזו לא בגיעו.

והנה מה המסקנות שטגייעים אליו הטעורים, המרכזים והזכיה מיל הטעום הוא אפשרי, יש לפערם שבדומה לך שאתה חזירם על אותה טערת, שטעה הזרמי בחלק הקודם. השאלה היא האם מה דריש ההסכם, האCTION על השבון הגשת האידנות. אלא אין אלו רוצחים להטיה או החכם, כי החכם הוא חשוב לנוז, אלא החכם הוא חשוב לנו רק בראות פידה שהוא מבטיח - לפחות אפשר - את הגשת האידנות. פירושו של ההסכם, שתחיה זו עלייה, ופירושו של ההסכם הוא שתחיה בו עלייה נזק, שחייך איננו זוועת עליינו למפרע מעמד של מיעוט לאיכות, אם בארץ ישראל או בתוך מסגרת אחרת, קבוצה או גזרה ארץ-ישראל, אשר בה נחיה.

זו היא שאלה מרכזית על המסקנות. אומרי אולי אחר כך כמה מליין על פרטיהם.

במסקנת זו בה נחיה אין אזכור צרכיים להיות מיעוט, לא נחיה מיעוט, זאת אומרת שאזכור מדיניות למפרע אם אזכור מדברים על הסכם, שהוא מטיה זו לפחות מאפשר את הגשת האידנות, וזה נכון

(ג) שתה עלייה, קודם כל שתחיה עלייה, ופירושה כלל זמן שיש להדרים חזיריים לבוא, ובן זה שאזכור יקרים למטרת איזהו, וזה יקרים להקלת בתוך הכלכלת הארץ-ישראלית, לא נגיעה מקרים מלאכותיים על דרך עלייה זו, שיגרמו לנו להנאר מיעוט לאיכות במסגרת בה נחיה.

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337n

אני אומר פירוש בדברים הוא ויתור מרחיק לפה מצד הערביים, מפני שפירוש בדברים הוא אותו ששתים, או שעربים יסכימו, שה乐观 בארץ בכלל זאת ילק ויקטן, לא 70 ולא 65%, אלא 60% ועוד פחות מזה, וזה תקדם, או שעربים יסכימו לוותר על חלק של ארץ ישראל אשר בו יתרכזו יהודים, בכלל אופן זהו וויתור מרחיק לפה.

השאלה היא מה הוא הганול שערבי קבלו بعد זה, הדברים הארץישראלים מה הם יקבלו, ואנחנו צריכים כדי לעבדות על שאלה זו לא לחשב מה צריכים ערביים לומר אם הם ישבו כמושב, אלא מה אנחנו היינו אומרים אילו היינו ערבים. כמובן שאנו שוכלים לתוך לכאן אילו היינו אנחנו ערבים היינו אחרים, אלא יש שאלה של דינור אובייקטיבי של השאלה, ביחסו אובייקטיבי של התשובה, אשר היא צריכה להגتن על ידי חתך ערכית.

מהיה אזי שאלה מה היא חתך ערכית, אבל היא בכלל אופן לא מוכנה לויתר בקשר לה. היא איננה מוכנה לקבל את הגנולים ذات המתגנולים שאנו מציינים להם. כאשר דוחקים אל האוטומטי ואומרים מדווקה הם צריכים לקבל, אומרים, כי אנחנו נפתח על הארץ, נשלם בעד זה, תהית רמת חייהם אחרת וכו'?

לאה כוונתי באמרי שנומלitos לאאות הטיעות מתוך בקודת ראות מדינית מודיעין לפתרון כלכלי, אין בותחים פתרון מדיני לשאלה זו. אנחנו בסינו פועל לבנות את הבניין התיירותי של הסכם יהודים ערבי על יסוד של תורת המדיניות הפליטית. היה לנו לזאת חשיבותם הייבש מושבה, לטמי דעתך. מהזמן שטלה פזעלי ארץ ישראל קדעה את הטעינה זאת נושא עבורה חיוכית גזילה, שאנכי מיחס לה ערך חיוני יבש, לאוור טיסטן זו היא האCIDות את דעתך והעל העברית להכיר בערבי גורם מדיני מכך נאוץ, שיזה משקל נטידת ידועה, גורם מדיני שיש למטרות ארחות בכלל. היה גם שייטה אנטירות לתוכה לעודם חתיכת, שאין אכו שדרות להשתלטות על הערבים בארץ. אם אפשרי צביה שמשטר זה הוא לא מוגלה, שמשטר זה הוא אכן מעשי - אבל הוא פרי של איטוש שלבו, פרי היופש משטר בזאת, שהוא יבטיח אותו מפני השתלטות ערבית, יבטיח את הערבים מפני השתלטות שלנו. הוא שימש אותן לבנות פוליטית, לאדם רב פוליטי,

מבוא לשאלת העברית

משה שרתוκ

6.5.1940

DOC00337p

זהו סמן פיוות חרבה מטוטרים, שאינם מציעים שום דבר קוגניטיבי, הרוצחים פשוט לחרוויה זון כדי לגאנז, אבל מבחינה המדיניות אמצעית שלבו כלפי הערבים בתרור יסוד למאה ומאן פוליטי, בתרור דבר פון אנטון אפשרות קדוצה של הסכם - הטייסם לא בשאה פרי. מנגנון שהערבים אמרו, מה זאת אומרת, איך זה ותוור יש בזאת, לנו אין כל ותוור, זהו רק קרבן כפוף ומוכפל.

זהו ערבן כפוף ומוכפל מצדכו, כי כל זהן שאתם מיעוט, הרי זה רק האפס בשבי לבו, והפסד נקי, במקומ שיש שליש יהודים ושבוי שלישים ערבים, יהיה מושכם כבוד עכשו על פיטני-פיטני, שורה בשורה, הרוי זהו רשות נקי בשביבם, והפסד נקי בשבי לבו, כאשר יבזא הזמן שאתם תחינו הרוב ואנחנו המיעוט, אם אומרים שזו היא ערובה בשבי לבו, אבל הלא אתם תחינו הרוב, ושוב אונחו מפטידים. אלא כל מטרתו אי לאחמייך לכם להיות רוב. אם אנתנו חותמים שאנתנו מסכימים למסדר שאתם תחינו הרוב הארץ ואנחנו לא צעוק, לא צעקתם נגד זה - הלא אז אנתנו מפטידים בעולם זה וגם בעולם הנה, ואותם רק מרווחים.

אנחנו ניסינו לאציג בתרור בסיס של הסכם אין עבי פדרציה, אנתנו אמרנו: אם הדושים שחיותם יהיה הרוב הארץ ישראלי וישראלנו עלייכם. אם הארץ ישראל תוחדר עם הארכזות השכנות באזור זה או אחרית - אגב, השוב תמיד בעוניינו אלה אלטן אשר משתמשים בה - לא מדברים על פדרציה ערבית, כי אם אנתנו נזקם לשונו "פדרציה ערבית", חלה בזאת אנתנו כאילו מודים שצחות נתייחס ערבית, אצלנו מתיאשים אל הדבר بكلות רבת, וכך אשר ציונים טוביים מדברים על פדרציה, הם אומרים פדרציה ערבית", ציוני - לפה דעתך - איך ציין לך לדבר על פדרציה ערבית, אם מכובסה היא לפדרציה אשר הארץ ישראל תהיה שייכת לה. בשביבנו זו לא תהיה פדרציה ערבית, ויש נאמה ציוני שהוא מארח הסכם פרחיק לכת, וחוץ נזקם שם אחר, נזקם את הם "פדרציה ערבית", וזה הוא קלונוריסטי אל דבר עתה על שמות, אבל עליינו לזכור זאת, אנתנו אומרים אם הארץ ישראל תהיה הפעם הפעם פדרציה, שרוב תושביה יהיה ערבית, הרי אפיילו אם נחיה רוב הארץ זו - הרי נחיה מיעוט בתרוך הפדרציה, וזה אין פחד מנגני השטויות היהודים.

על זה באה המשובחה: האם אתם מתכו לנו אין פדרציה, האם זה בידכם לחתום לו, אין איננה בידכם. היא תבוא - אולי גם לא תבוא -

מבוא לשאלת העברית

6.5.1940

משה שרתוק

DOC00337q

אם היה תבוא זהו דבר שאותנו נשיג אותו, ולא מה עליינו להיות חיברים מודח לכם, מהו לנו לזרור לכם תמורה זאת? זו ראשית.
שנית, אם זה יבוא או לא יבוא פעם, אבל אונחנו דגימות עכשו
אם תהיה עלייה בשנה זו, ואנו תהיה עלייה גמאלית האם שוב מרווחים. האם
רוצים שאונחנו בסטוק על דבר שיבוא או לא יבוא בעתיד חייתן תחוך
וסתומם?

עדיין חילוקה כאילו כתן אפטורות של בסיס אטרכוז הנה
אוחדו מרווחים. התשובה לזאת היא: מזאת אמרת שאותם מרווחים, אם
רוצים לקח חלק של ארץ ישראל ולעשוהו ליהודית, האם אינכם רוצחים
לזהות.

אולי יתבהיר הדבר יותר אם אפטור שיחת שחתה לי - איך הרבה
שרות שיחות - עם מנהיג ערבי, חבר הוועד הערבי העליון, לא וליילת
בזמן של טבון, אלא לאחר שתת הדרי המאורעות, כתו שאונחנו קוראים לזה,
לאחר מאות הרוגים, אחרי כל פרשת החקא, והשביתה הערבית, כל פועל
הוא ערבי העליון, היותו לנוכח פגיעה נפשיות יידידות, שיחת עד
שעה מוחדרת בלילה, וצטרכי לפרט על כל האנטה הזקן, על כל שבעת
המבעדיים. זאת היות הועדה האלכומית בלוידון. שבתי מלונדון.
באמת ואמרתי לו: אין לך פלא שפועלת, לאוי ידוע לך שזו דבר רציני,
יש לשער שהועדה האלכומית תציג חילוקה. אם אתה بعد זאת, אם אתה بعد
זה - אין מה לדבר, אם תשאל אותי - אני גדול זה, ואני יותר לך שיש
כך דרך אתה להציג מזיתות, אם גבוי לידי הסכם וגילך בסכם זה למשלה.
אוחדו מוכנים להיות הורים משותפים ליילד זה, אל מהתכו אורחות לשניים.
וחזו אמר: חילוקה - כתובן שמי נגיד חילוקה, ואני אליהם נגיד חילוקה,
לא יהיה לי כוח - אפולו, אני מאמין שיש לי כוח, לא איזה על חלק
של ארץ ישראל הסכם אתם - אני גדול הסכם אתם, אני ידוע את פירוש
דבריהם האלה. אני ידוע שהיהודים לא יוותרו, אלה הם הדברים בהם אנו
מושלמים.

פריטי - הוא אומר - מה זאת אומרת פיריטי, זאק או מטה פאטו
אם תהייך הרוב יהיה שורה בשורה, בהצעה לא תוכלו להכירע בנגד לאות (עלום?)
הങבעה איפוא מכרייעת, החיים מכרייעת, מכרייע המכמת בחירות. אם תהייך
הרוב, הוא סברנות הימין. יכרייע, ושוט השבעה לא תפיריע גדול זה.
אני עובר על עדיין זה בקייזר גטרץ, כל פרשת הדיוון שלבו על
הפריטי ממש. אמרתי לו: פדרציה?

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337r

אמור: מה זה אומרת פדרצייה? בשביילி פדרציה, זו היא פדרציה של ארצות ערביות. קודם כל אחד עריכים אנו לדווג שכלARTH מארכיות אלו תהיה ערבית, למען שתומלנה לתהוויד, זאת אומרת שאנו לא מודרנים על ארץ-ישראל.

ושנויות: מי יכול לחתם את הפדרציה הזאת, היא מקום כתובאה מתחילה של המפתחות, רק כך היא יכולה לבוא, אני לא יכול להביעו כיוון יש אגדלים, יש צרכאים, יש מדיניות וחיבוכים בין המדינות הערביות. אני מאמין שטעה נתקה. אני אכן יכול לסתור על דבר זה כיון, תקידי לא לחלו, אלא לעמל למען עמי. תקידי לדאוג שארץ ישראל תהיה ארץ ערבית, כמו שכורנו בסוריה ובעיראק עריכים לדאוג כל אחד לארצו, כאשר גאנף כוח ותשחרר, אה' אולי עם נתקה, אבל אני על יסוד אידיאלי שיש לי אוותר בinctiyim על עמיה טלית עמי מوطן הארץ כיוון - זה לא נכון.

שאלה זו מה יכולם אנו להזיע לעربים - זו היא בנטה העוקץ בכל שאלה,�名ה גמול פוליטי יכולם אנו להזיע. אני מדבר לעת עתה בנסיבות ארץישראלית. אם המצב היה פוץ שבידינו לחתם ערבים עצמאו או על כל פדים חלק של עצמאו, שם לא יכולם להשיגו בלי הסכמתנו, אך אולי היה ניתן אייזה געיס להטבם, אבל הדבר איידך כן, לא בידינו לחתם ערבים עצמאו על הארץ הזאת.

אנו יוציאים חיטב כיצד עומדים ערביים בנסיבות זה. השדרה והבן הוכית, שאגדליה מוכנה לעשות וותרים מרחיקי לכת לעربים על השבונות. היא אינה מוכנה לעת עתה לעשות וותרים מרחיקי לכת על השבון עצמו, ואולם הדברים שאגדליה מוחדרת על השבונות לכוח ערבי - הם אינם זקרים להטבם מצדנו כדי לקבל אותם, הם מקבלים, משיגים אך אותם הדברים גם הסכמתנו אייזה בינה.

אני מדבר בצדקה כללית. זהו מצב הביעית, וביחוד היום, כך שלעת עתה במסגרת המדיניות של ארץ זו בלבד אין מתרון, ואם חותרים לקראת מתרון מדיני-מעשי קרוב - אין לראות אפשרות זו.

העכינים הם דבר אחרים, אם פרחיקים הם ממשלה, אם אנחנו לזכירתם השכירות השכירות עם ארץ ישראל כתטיבת אהת, ואנו מדברים על זאת כעל האת'ה אהת, אז העכינים דבאת אחרים, אז הם מופיעים באזר יותר חיובי. אם לא מדברים על כך אין כל אפשרות מעשית. אני מדבר

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337s

על זה בעל רקע לשורת נסירות. במשמעות האלה עשיינו כסירות רביים, וגם הגענו לתוצאות "דוועות", לתוצאות לא סדרות במובן של קשיית קשרים, הכריות איבורית פוליטית עם גופים ערביים פוליטיים, אישים ערביים, טנחיםיים, ביחיד בסוריה ולבנון. קשרינו קשרים שהם ממשים כמעט כל שנות הרעה. תמיד היינו מוטעים לאראות אלו, נפגשים עם האונסים, מקרים אותם, מוחותיהם אותם, והם כובשו שאנחו גורם מושך מחלוקת זה של המתל, שיט לו עתיד גדול.

מדוע היה המגע הזה יותר חיוני? מכמה סיבות, האנשים הם רחוקים יותר משדה המלחמות בארץ ישראל, אין הדבר הזה מותך כל כך בנסיבות. שגדית: חן מטוגלים למפטום את דבר בחיקני יותר רחב, כי אם מדבריהם לא רק על ארץ ישראל, אלא קשר עם המזרח הקדום, הערבי. ושלישית: הם מעוניינים לא רק בפרטון פוליטי, לא רק בפרטון פוליטי, הערביים בארץ ישראל מעוניינים במיוחד כה מברעת בפרטון פוליטי, עד אשר אי אפשר לדבר אותם על שום דבר אחר. כאשר מדברים אותם על דברים אחוריים מקבלים מהם תשובה שזה מוכרח לבוא, כי זה תחילה של התאטחות.

זה קרה בארצות השכנות ב-10 - 20 השגים האזרחיות. אני מניח שעד מהדרי במלחמות המדיניות, או אונסים מהם, ידברו ביתר אדיכות על זה, אזי אכן רק שרטוטים קלים מאד.

במציאות הבדיוני בעידן שכך כבר עבר. על סוריה היה מגדש ערבי, שלטון היה צד, הייתה שם תבואה לאומית ממש תקומה ארוכה, והיא תבואה משלטונם הערביים את שלטון לה. שלטון הארמי ותוך ממש הזמן על הרבה תפניות. עוד לפני שנים אחדים - שלוש דהה היה שעוטזים במאם לחקים שלטון עצמאי בסוריה. וחדור היה כבך למש, הממשלה הלאומית קמה, האונסים שהביאו אותה היו עתה במאם של צבאיים. היה חוסר עבורה, חוסר פיתוח, קלאות ממשלת, היה חוסר בתיה טפר, עובי ובערות, חוסר תחבורה וכו', אשר בהם אפשר היה להאטם את הערביים. כאשר עבר שלטון פידיים ערביים למשלת הלאומית, הם תבעו את הדברים האלה מהם, וזה הביאו כי אי אפשר לבנות מדינה רק על ידי השגת עצמאית פורמלית. את העצמות הפורמליות זאת ארכיכים למלא תוכן, בלי תוכן איזה יכולת המדינית להתקיים, מוכrho לחיות תוכן סוציאלי, תרבותי, כלכלי.

מבוא לשאלת הערבית

6.5.1940

משה שרתוק

DOC00337t

אי אפשר למלא תפקיד זה מלי' עצמה, וחשלה חייא איפה אפשר למצוא עזרה
11.

שאלת שחומשיקו אותו לאחר חשת העמינות, לא היו שאלות של
לאומיות, לא היו שאלות של תושבי סוריה בתווך לאום, אלא בתווך
תושבים, מנג'יהם או יכינם לפתח את החקלאות, להאכיל את חרב, לפתח
בתיה ספרי. אלה הן שאלות אגוטיות, אגדתיות אלמגדריות. הדבר הזה יונן
מן המוגדרת לאומית האדרה, מלא את משנתם הממלכתית או הרווקה יונן.
ומתווך בדברים אלה הדלו רביים להירות לאומיים קייזריאים. הם
חייבים שיש צורך בעוד דבר, וזהו הכספי. עט האכלה שיט צורך מכל
הדברים האלה, האפשרות לקבלם עצמה מסמיה על פדי פיתוח אשוק הארצישראלי
לתוכרת סורית. אם השוק הארצישראלי ייטגר זה משפייע מיד לרעה על
חצב הכלכלי, יש צורך בתגובהו מלחמתם, כל זה מחייב את הרווחת לקראת
יתר מתי俎ות, לקראות מה שיקול דעת ותערוכה היובנית של המפעלים שלו עם
ראיה האפשרות של סיבתיה בעתיד. אבל הדברים לא באו לידי ביטוי גלו',
הם באו לידי ביטוי בתחום המדיניים, ואין לזלזל גם בביטחון הזה, כי זה
משמעות על עמדת האנרכיה לעבדין.

זה גודש בו אשיכנות לרשות. אל נסב טה שקרת. לא עמיים היה
מצבנו רע, אבל הוא יכול להיות גרווע מטה שחיה. בטעמ' המהומות האלה
עם כל מה שהייתה בחוץ, עם כל המעבד דרכ' הגבול, יכול הדבר להיות גרווע
יותר מטה שחיה, אלמלא דעשן גנטוונט, גם במטגרת של ארץ ישראל, באפרובא
מאכרים דזיניגים לכמוש יעד זה. אכן אומר, שמאכרים אלה דעשן אך
ורק בגלגולו, אך ורק בזכותו, אבל הם דעשן בפיח' ידועה גם בזכותו.
כל הדברים האלה אשטייעו, אבל לא חמיאו לידי מזיניגות מפורשת מצד
הגזרמים. זה כבש לידי מעגל קסמים ולא חמיא לידי תוראות כל זמן
שהחש הוטיפה לבוער בארץ ישראל, כי יש סולידיידיות ברורה בין כל העמים
ההלאן. מקומם הטבעי במלחמות הוא קודם כל על הצד ערביה.

זו חייא המוגדרת אשר בה פעלנו כל הזמן. מיתן טענו בגבורו
שאנחנו מעדמו את האגדלים על בני הערבים, שירות מדי' נשענו על האגדלים,
עשינו יותר מאכרים להסכים עמזהאנגליים, אפשר עם הערבים, התשובה לזאת
היא פשוטה מאד'. האם אפשר חייא לחשوت אם בני הגורמים האלה, האם
אפשר היה להשוו את אותה העזורה שקיבלו ואשר יפלו לנו לקבל מן האגדלים
עם העזרה שיכלנו לקבל מן הערבים כדי לגדר בארץ. האם אפשר היה

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337u

לחוביכים שבצטן אין אפשרות אפסרי יהי' או אפשרי היה הסכם פוליטי עם ערביים בארץ ישראל, אשר יאפשר את גידול האנרכיה שלנו בארץ, הסכם פוליטי שהערבים היו טקי' מים אותו, שהציג בור ערבם המאורגן או הבלתי מאורגן היה מקבל אותו ומקיים אותו ולא היה פורצת מרידה, לא היה קם לחץ, אשר בטעמו היה גורף את התמודדים ומטפיע עליהם אגדליים". אגדליה שעתה דבר דעת, היה תנאה הנדרת בלפור, היה מהייבותו לעוזר, היה כבלה על עצם מהייבותם כלפי העולם כולו, היה אפשרה עלייה, ועליה זו היה גידול האנרכיה שלנו, גידול כוח היה לנו מידי היוטר עי' קרי לאפשרות הסכם עם ערבים. מה לעשות הסכם עם מיעוט קטן - אפשר להוביל אותו.

כל העדין של סיוכו להסכם תלוי, קשרו קשר בלתי אמצעי עם הגידול שלו. אם מסרתי על התהעבות בנו מטה היה באה, האם הם מכיריהם נאדרם דרישותינו בארץ זו, האם הם מכיריהם בזכותו החיטטונית על הארץ או כי הם מודרכים לשליטה יהודית, האם חושבים לחובתם לעוזר לפתרון השאלת? לא סימנה ולא מזכיר? הם דואים שיש כוח יהודי בארץ, הם דואים אל האנרכיה היהודית גדיל וחטלוותם תקיפה להתקיים בארץ. הם מוציאים אם האנרכיה היהודית גורם וחטלוותם תקיפה להתקיים בארץ, אם תוקף החלטתם העברית להתגבר בארץ. כמעט שדבריהם אונסים ריאליים על הדברים ריאליים הם מביאים בחשבו דבר זה, אם הם יטכנו שאנגלייה גמרא אומר להפוך את גידול האנרכיה היהודית בארץ, לא יחשבו על כל זהותם, אפילו חקלם, לייחודיים.

למען גידול האנרכיה הזה עשינו את אשר עשינו. זו היתה התקופה לאחר רוגה להפיך את המכסי'מוס של עזירה שיכולבו להם' מאנגלייה, וחברה במדיניות חברו'ית בארץ הוא כטבון אונן גורל לנו. היה מזענן מזו שאפשר היה הסכם עם הערבים, היה תזאת מטה שערבים נלחמו גזר עלייתנו, והמ רוח כל גטיון להסכם בזקודה זו, ולחצנו על אגדליה, ולחצנו זה חמיא לידי האסונות.

אומרים: ביוון שאנגליים עשו את אשר עשו - נפוץ לערבים, לא בכוון. תמיד היינו ארכיכים לפניו אל הערבים, אבל שוכנים היה איזומאים, האם מני' שהסוכנים של הערבים מהאנגליים התרחבו - מושגנו. אם זה היה נכון גם את הסוכנים שעלו,

מבוא לשאלת העברית

6.5.1940

משה שרתוק

DOC00337v

במידה שיש עוד סיכויים להפטם יהודי ערבי, זה לא מושם שהערבים
השתכנעו שאנגליה עזזה יותר במת, ולכן הם חושבים, הם פראיין מערביים
יותר בהפטם, אלא מושם שהערבים אינם מאמנים עוד שאנגליה עזזה
יותר, הם גם אינם מאמנים שהיא מסכימים לעשות זאת, הם משוכנעים
שהיהודים יכרייחו את אגדלה, היהודים יאליהו ייזור עובדות למרות
המדינהות.

אם יש אכן רוח בין ערבים בארץ שם מדברים על הסכם, אם
מדובר על פשרה נתקלים בקייר, סתם זה נזבע, זה נובע מי - אמון למדיניות
הספר הלבן, או אמון במדיניות הספר הלבן, לקיים אלה הדברים שטוויתם
לערבים בלי קשר עם היהודים ועל השבון היהודי. או אמון זה לא כי
מאמנים בכך לחתוגבר, מאמנים שהיהודים יתגבורו על האגדלוות העלייה,
על האגדלוות קבוצת אקרים, זה עוד שומר על גחלת זו שלא תכבה.
אנו הראשון הזכיר מזה הוא: גידול כוחנו בארץ, גידול כוחנו
בארץ ופירסום גידול כוחנו בארץ. פירסום גידול זה מחייב מעשית
במדיניות העברית שלנו, ומירסום גידול כוחנו זה בכל האמצעים בהתאם
עובדות של גידול הכוח, התביעות היהודים בתוך קיבוץ מאורגן ומצויש,
אם לא בעלי בית אז לפחוות בני בית בארץ זו, ועל ידי כך במצויה כולה.
האמת הדברים האלה למשותם לבן של הקהל היהודי, הרגולתם להכרה זו להרגשה
זו שזו דבר שבגוזר. וזה האזרען, זה אולי יזכיר את המצע
לווייתורם היהודיים, להתחשבות אדריכלית, לגישתו יותר מציורית לעניין, אשר
אולי יביא גם לידי הסכם. בקידוד נTRY אם גם לא עשי זו הרבה
בנדון זה, אבל ככל זאת עשי בו.

במאי 1934 הקימו מטה של פירסום במצרים, שמהלך לפעול
על פניו כל המזרחה הערבית. וגם הלא ערבי, כי זה ביוולטן הייזא גם
בצורתית לפירסום עובדות של גידול כוחנו בארץ ישראל, קודם כל ובעיקר,
אבל גם להדגשת כל נקודת שיתוף, כל נקודת גילוי שיתוף זה ביצירתו
והארצאות השכנות.

בזקל אפשר לתאר על איך מעצוריים של מטפחים קדומים, של בלוקדי
פוליטית וארהט - היה צריך להתגבור הטעניר הצעה כדי לאחדו, וזה
הצליח לאחדו לעתודות העברית.

בשנה ואחרונה דורך עוד מטה אחד: המלחמה המדינית מוציאת
ביולטן יומי בערבית טכאן, היוצא בשט פלקו (כי הימתן נתזאת לנו פירטת
לעגין). חביוולטן נפוץ במקומות נטחנות, החולכים למיל העותדים,

מבוא לשאלת העברית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337w

למוסדות ובאים ערביים. זה הוא מושיר הופיע ב글וי כממושר של חכמי הייחודי, הוא מודיע שעובדות אלו, הוא מודיע את עובדות יצירת המכון הייחודי, פיתוח המכון הייחודי. ואם אני אומר גידול וביצור המכון הייחודי אין זאת אונמת נסם, זיון וכו', אלא כוח התיחסות ושל המתר, התהבורת, זאת גם אמרת התקדשות מדעית, התקדשות מדעית וכו', הוא גם משפט מושיר לפירטום עובדות השיתוף ובאפשריות השיתוף בין יהודים וערבים בארץ. הרבה מזה מתרשם, ואחד מזב זה שידיעו יהודית היא חרם, טריון פסול בעTHON ערבי. הדבר נכון לו דמות-אזרוח, יש יהודים, צפין לדעת מה הם אומרים, ומפרשים את הידיעות הללו. וזאת בטענה השגית מספר אובייקט, נוכח עתה לאחד את הפעולה חזאת, אנטזיות בפרקיות. נוכח לדעת שם יודעים את העיביגיות, יודעים עניינים שלא מתרשו בדרכו אחריו אלא על ידי ממשירים אלה, ובדרךם שיש קוראים ומתרשים.

במשך שנים האתירותן פרטנו כמה מאות של מאורים בעיתונות הערבית, בעיקר בערים השכנות; מקצתן גם בארץ ישראל. דברתי על כספיות, על זותרים, על שירות קטרים, בקרים בארץ, סיורים, אגנסם הם היו מעתים מאד. מובן הדבר, שככל הטעינה חזאת - רובה אינה ניתנת לפירטום, פרטיה לעשו מתחז יהודות, מתחז וותור על פומביות ופירטום על כל מעולח בלתי מוסכם ליחסן כל אפשרות של מגע ולכידור כל אפשרות של מזאה. עם פרטם האידייזות והדרשה של אגדילא היבטה הפעולה כמה מה. היה ברור לנו שעם מיניהם ועימם לוגון מוכרא לאפשרו כמה מאד. היה ברור לנו טמאנר ייפגש אגדילם יחו מוכנים לווותרים לשערם, אשר יהודים אינם מוכנים ל夸מתם, על ידי כך נחרמת כל אפשרות של הסכם בין שני הצדדים, למה ערבים לבוא לידי פשרה עם יהודים, אם הם מוכנים מהאגדים הרבה יותר. הספר הלבן אישר את החששות הללו. אחרי תרומה נצחים ראשונה באת התמכחות, החלו להתגלות ביציאות של אי אמון למדייזות זו.

אמנם נוצר אשש, שמן כל מעולח של חדש יחש שפכדיים בערך תפרש על ידי ערבים ועל ידי השלטונות מהתפקיד שלנו עם הספר הלבן, וזה יביא לידי איזוק הספר הלבן, הספר הלבן שהוא חביב

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337x

של המליציות עם העדויות, וכל הדברים שייעשו-caillo על בסיס הספר הלבן.

הדרה המתגששת במלואה היא, שאין להביה חש פזה בחשבון, ובמידה שיש להביהה בחשבון, אפשר וצריך לטפס עתה כגדלו. כי אפשר להביהה בחשבון, כי לא יתכן שלא בשטש בכל האזמנות לחדוק קשרים ביןינו טעם מושתים אדוותיים פשוטים של יהסי עכניות הווגניות, טעמי בטחון, כי זה מבקר בכל זאת את הבטחון בארץ, יותר בלאו נטטיים בקשר הישוב היהודי, דוחך כל סכנה של חמורות אדירה, שאריכאה להיות נגד עינינו, אבל גם טעם מדיני של ידי כך בוודאים גשרים אדוותיים, שאולי יובילו לטגע בעתייד אם כלך בדרך זו, אם נלחם במליציות הטפר הלבן, וזה צרייך להיבות את מזרות מלוחמו הטפר הלבן.

משמעותו היא: כל הפעולה מטההה, צריכה להתפוח, צרייך להמעיל אותה, היא צריכה להתחל ביטאט של מהמה בספר הלבן. ברור, שאין ابو יכולם לדרש להביה בפועל כלמי השלומות בדרכם ביטול הספר הלבן, לא יימצא ערבים אשר יהיו מוכנים לעשות את זה עתה, אבל קשיים צריכים לשמש לבז אזעא לחחדוי עתה ללבותיהם ולפוזומיהם את ההכרה זאת ההרגשה, שמליציות הטפר הלבן לא תקום. שום מתרון למקוּן המגב בארץ איזו נא בחשבון אם הוא אכן מתUEL על דעת יהודים, ושום מתרון לא יתקבל על דעת יהודים, אם הוא לא יבטיח את עדתנו היישובית.

יהסי שלום איינט מונחים אך ורק לשם מטרת פוליטית, כאשר גנטים אין עסקים רק בפוליטיקה. יש עניות אדוותיים פשוטים, כאשר בית ספר היהודי מבקר בכפר ערבי אין הם צריכים לשוחה על הספר הלבן. אבל אני רצואה לומר שטעות לא שׁוב, שייתכן לאפצע עם הפלתו הפושט ביוון, ולא לשוחה גם על הפוליטיקה. ערבים אינם שוטים כאלה, הם אינט במידה עצה אדוותיים שלא מן היישוב, הם מדברים על הפוליטיקה, וחשוב מכך לקבוע אתenko שצריך לשנות משלחות הפוליטיות הללו, זהוenko שהמחלקה מציעה ב輔ידות שיש שתורף מעשי היום. הפעולה שבעשותם בעקבם הפרדנסות מראה על אפשרות הפעולה, ואפשרות פעולה גם בעקבם חזיתם אחריהם, ובכל הפעולה הזאת צריכה להתנהל לכיוון הגברת ההכרה של היישוב היהודי בז'יקטו ליישוב היהודי בארץ. אלה הם שדי הקויים העיקריים שיש לקבוע לכל המערכת הפוליטית זאת: הגברת אי האמון למציגיהם הספר הלבן, הגברת זיקם היישוב היהודי ליישוב היהודי.

מבוא לשאלת הערבית

משה שרתוק

6.5.1940

DOC00337y

יהד עם זה הייחדי מציג פיוון שלישית; בירור כל הדברים אשר הולאו אותו ככלי הסדר הלבן. אל לי להשלות את מישחו, לעודר מקומות מופרזות, אשר ביום א' נראות, אין אלו פטוריים מהחובות החזקה ולחפש.

אם לסתם חייתי אומר: לחזור להסכמה.

אנו אשוח וודאי אתכם עוד שיתנו לנו מטוגרת טלית זו, וhai וודאי לא תהיה על דושנו פוליטי, כי אם על שאלות חזרבות, תלשין, חישום-יום וכט.

עוד דבר אחד: איננו כאן כבר עיבדים של סערת מופרזת ומליינדרם. יחד, אבל אין לנו כאן אפילו מאורגן מטה'ינה מדינית, ועל כן בדרכו לי שבדון רגיל אין מקום לווכות על המראות מטוגרת זו, אבל יש מקום לשאלות. אנו מINU שארכתי, דחשעה מזוחרת הארץ לשאלות, אז לא בעשה את זאת לאחר כל המראות, גם במשך הזמן שבו חזרה לווכות על כל מסכת שאלות אלו, אנו מצדינו מוכנים גם לווכות בזה.